

«Тогазъ челоѣкъкъ, като гледаше, че му бѣше невъзможно да кара пѣтя си, опыта са да претъркули канарата, но празны му бѣхъ усиліята, ако и потѣтъ му да течеше като порой отъ трудъ.

«И тѣй, отчаянъ и угрыженъ сѣдва. «Какво ще станѣ, рече, като ма завари нощъта, посрѣдъ тѣзи пустыня безъ храна, безъ покрывка и безъ никаква защита, кагато дивытѣ звѣрове излазятъ да търсѣтъ храна? . . . »

«Като размыслѣше туй, ето че за негова честь и другый пѣтникъ пристига; но и той, като са опыта да претъркули камька, не сполучи повече отъ другия.

«Сѣтиѣ дойдохъ и други мнозина; но никой отъ тѣхъ не сполучи по-вече въ предлѣжащия подвигъ.

«Най-подиръ единъ отъ тѣхъ са обърнѣ къмъ другытѣ съ тѣзи думы: «Братъя, нека призовемъ Вышнія, който може да ны съжели въ печалното туй злополучіе.»

«Сичкытѣ тогазъ са съединихъ и съ едно сърце помолихъ небесныя Отецъ.

«Като направихъ него, витіята рече и туй: «Братъя, никой отъ насъ не може да извърше нѣщо, кой знае, че като са наемемъ синца тукъ ведно, не ще го извършимъ!»

«Тѣ тозчасъ станѣхъ, налѣгнѣхъ ведно сичкытѣ канарата, която са претъркули дѣйствително, и злочестытѣ онѣзи хѣрица можахъ да послѣдувать пѣтя си.»

Правоученіе. Тукъ пѣтникътъ ѣ челоѣкъ на този свѣтъ, пѣтътъ ѣ животъ, а канарата представя злинытѣ, които въ живота си срѣщамы. — Никой частно не може да премѣсте тѣзи канара; но Богъ претеглилъ тежината ѣ тѣй точно съ правытѣ и непогрѣшимытѣ си *възны*, щото канарата не прече никога на дружина и на единомушны челоѣцы. (*)

(*) Гл. и въ „Бълзар. книжицы“ отъ 1859 год. бр. 6, стр. 194, соатъята: Христѣенскы наставленія.